

Samenkomen op niet-sektarische grondslag

Het Griekse woord dat vertaald wordt met "sekte" betekent: "voor zichzelf nemen, kiezen, de voorkeur geven aan". Het woord wordt gebruikt om een groep mensen aan te duiden die er een leer en praktijk op na houdt, die verschilt van wat gangbaar en juist is. Het woord "sekte" draagt ook een element van verwijt in zich, omdat het eigenwil en vertrouwen in zichzelf bevat, of onwetendheid en het gaan van een weg die afwijkt van of in tegenstelling is met de ware en Bijbelse weg.

Paulus waarschuwde de oudsten van Efeze: "Ik weet, dat na mijn vertrek wrede wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet sparen -; en uit uzelf zullen mannen opstaan, die verdraaide dingen spreken om de discipelen achter zich af te trekken" (Hand. 20 : 29, 30). En zo gebeurde het ook. De gemeente die in haar prachtige begintijd een voorbeeld was van éénheid en liefde, was al heel gauw verdeeld in groepen en partijen die elkaar bestreden en opkwamen voor de rechten van de eigen partij.

Enkele vragen

De vragen die nu naar voren komen zijn deze: Waarom komen wij samen op de manier zoals wij gewend zijn? Hebben wij hiervoor een Bijbelse grond of zijn wij sektarisch geworden en volgen wij tradities en een menselijke uitleg van de Schrift? Is er een bijbelse manier van samenkomen die bewaart voor sektarisme?

Grondslag

Wij moeten een Bijbelse grondslag hebben voor onze leer en praktijk, willen wij bewaard blijven voor sektarisme. Het is duidelijk dat het niet sektarisch kan zijn als wij samenkomen volgens de waarheid van de Schrift, in onderworpenheid aan Christus, die de Heere is over alle dingen in Zijn huis.

In het begin

In de begintijd kwamen de gelovigen samen als "christenen" en vormden zij een éénheid tegenover de buitenwereld (Hand. 11 : 26; 1 Kor. 12 : 13). Waar zij ook woonden, zij hoorden allen bij die ene gemeente (1 Kor. 1:2). Als iemand in een bepaalde plaats bekend stond als christen, dan hoorde hij ook bij de christenen in andere plaatsen. Dit zien wij in boven aangehaalde Schriftplaatsen en ook in Handelingen 15 en in 16 : 4, 5.

In de begintijd was er geen sprake van een groep christenen met zelfbestuur, een groep die helemaal op zichzelf stond en onafhankelijk was van andere christenen. Als in die tijd een plaatselijke gemeente samen zou komen als een op zichzelf staande groep, met eigen wetten en regels, die mensen toeliet of uitsloot zonder rekening te houden met het ene lichaam dan zou zo'n groep als sekte aangeduid moeten worden. Want zij handelden als een onafhankelijke groep van christenen en niet volgens de waarheid dat zij een deel vormden van het ene lichaam op aarde.

Eén lichaam

De waarheid is, dat er op aarde maar één lichaam is, waar alle gelovigen bij horen. En waar gelovigen ook samenkomen als leden van het éne lichaam, zij vormen de gemeente van God in die plaats, zij vertegenwoordigen plaatselijk het ene lichaam van Christus. Hun toelating en uitsluiting van personen gebeurt in overeenstemming met alle andere gelovigen. Als zij

zouden handelen als een op zichzelf staande groep en alleen rekening zouden houden met zichzelf, handelden zij niet als leden van het éne lichaam en waren zij sektarisch.

Hetzelfde zou gelden als twee of meer groepen zich zouden aaneensluiten en alleen personen zouden ontvangen die bij deze groep hoorden, met uitsluiting van alle andere gelovigen. Dit gebeurt in veel afgescheiden groepen en in onafhankelijke kerken. Zij handelen niet als leden van het ene lichaam, maar als een groep met eigen leden. Dit is sektarisch.

Dit moet duidelijk zijn voor iedereen die bekend is met de leer van het Nieuwe Testament. Wij willen niet de vele Schriftplaatsen nagaan die over dit onderwerp spreken. De teksten die wij hierboven aanhaalden moeten voldoende zijn om te laten zien dat de Gemeente in de begintijd gezien werd als een éénheid en elk plaatselijk getuigenis vormde een geïntegreerd deel van dat geheel.

Geen onafhankelijke groep

Wij willen toch nog enkele Schriftplaatsen aanhalen die over dit onderwerp iets te zeggen hebben. Paulus schreef, geleid door de Heilige Geest, een Brief aan de gemeente in Korinthe. Veel dingen onder hen moesten worden rechtgezet, er waren onder hen veel misstanden. Toch zien wij uit veel teksten in deze Brief dat de apostel hen nooit beschouwde als een onafhankelijke groep, maar altijd als een gemeente die verantwoordelijk was voor het geheel en die onlosmakelijk verbonden was met de gehele Gemeente van God op aarde.

Aan christenen in elke plaats

In hoofdstuk 1 vers 2 adresseert Paulus zijn Brief aan "de gemeente van God die in Korinthe is, aan de geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen, met allen, in elke plaats, die de naam van onze Heere Jezus Christus aanroepen". Wij zien dus dat de Brief die geadresseerd was aan de gemeente in Korinthe, ook geadresseerd was aan alle christenen, waar zij zich ook bevonden. Wat hen plaatselijk aanging, gaat ons allemaal aan. Dezelfde leer, dezelfde beginselen waarnaar zij moesten handelen golden hen en gelden alle christenen. Allen horen ze bij het ene lichaam. Dit zien wij ook in hoofdstuk 4 vers 17: "Daarom juist heb ik Timotheus naar u toe gezonden, ..die zal u mijn wegen, die in Christus Jezus zijn, in herinnering brengen, zoals ik overal in elke gemeente leer". De leer die Paulus bracht was in elke plaatselijke gemeente dezelfde. In 7:17 lezen wij: "En zo verorden ik in alle gemeenten". Ook in 11:16: "Maar als iemand meent te moeten twisten, wij hebben zo'n gewoonte niet, en evenmin de gemeenten van God". En in 14:33: "Want God is niet een God van verwarring maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen".

Gemeente

Wij zien dus dat het woord Gemeente soms gebruikt wordt om alle gelovigen op aarde aan te duiden en soms om de gelovigen aan te duiden die zich in een bepaalde plaats bevinden. De Brief aan Korinthe bijvoorbeeld is geadresseerd aan de gemeente van God die in Korinthe is en in Efeze 1:22-23 lezen wij over "de Gemeente die Zijn lichaam is". Alle gelovigen op aarde horen bij dat ene lichaam. Zie bijv. ook Efeze 3:10, 21;5:23, 29, 32; Kol. 1:18, 24.

Vertegenwoordigen

De gemeente die zich in een bepaalde plaats bevindt, vertegenwoordigt het ene lichaam, dat zich op aarde bevindt, in die plaats. De plaatselijke vergadering wordt gezien als de

gemeente van God in die plaats. De gelovigen zijn de leden van het ene lichaam op aarde die in die plaats wonen. Dit wordt duidelijk uit 1 Kor. 12:12-26. "Wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt" (vs.13). Eerst spreekt Paulus over alle gelovigen op aarde. In vers 27 spreekt hij de gelovigen uit Korinthe persoonlijk aan en zegt: "En u bent het lichaam van Christus". Eigenlijk staat er: "U bent lichaam van Christus". Niet "een lichaam van Christus" alsof er nog veel andere lichamen van Christus zouden zijn. Niet "het lichaam van Christus" alsof zij alleen het lichaam van Christus waren, maar "U bent lichaam van Christus". Het is kenmerkend in het Grieks, dat hier geen lidwoord wordt gebruikt. Zij in Korinthe worden gezien als gelovigen die dezelfde eigenschappen hebben als het geheel waarvan zij een onderdeel vormen; zij vertegenwoordigen het ene lichaam in die plaats.

Lid van het lichaam

Elke gelovige is een lid van het lichaam van Christus: "Wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt" (1 Kor. 12 : 13).

Dit lichaam is niet iets waar wij ons naar eigen believen bij kunnen voegen of waar wij uit kunnen stappen. De Geest heeft ons allen - d.w.z. alle gelovigen - tot één lichaam gedoopt. Hij verenigde ons in een levende éénheid met Christus, het Hoofd, en met elkaar als leden van Zijn lichaam.

Wanneer iemand tot geloof kwam en daarvan getuigde, werd hij erkend als lid van het lichaam van Christus. Hij hoorde niet alleen bij de plaatselijke gemeente, maar bij het ene lichaam, het lichaam van Christus. Deze erkenning of toelating in gemeenschap met de plaatselijke gemeente was niet het toelaten van iemand in praktische gemeenschap met hen die tot die plaatselijke gemeente hoorden, maar alleen het erkennen van het feit dat God hem (of haar) door Zijn Geest gemaakt had tot lid van het lichaam van Christus. Dit was de eenvoudige grondslag waarop de gemeente in het begin samenkwam. Er was in de begintijd geen andere grondslag van gemeenschap in de christenheid, dan lidmaatschap van het lichaam van Christus.

Voorbeeld

Dit zien wij bij Saulus toen hij na zijn bekering in Jeruzalem kwam (Hand. 9:26-29). Hij probeerde zich daar bij de discipelen te voegen. Maar zij kenden zijn verleden en "zij waren allen bang voor hem, daar zij niet geloofden dat hij een discipel was. Barnabas echter nam hem mee en bracht hem bij de apostelen en vertelde hun, hoe hij onderweg de Heere had gezien en dat Deze tot hem had gesproken en hoe hij in Damaskus vrijmoedig had gesproken in de naam van Jezus. En hij ging met hen in en uit in Jeruzalem". Het was geen kwestie van hem toelaten tot de gemeente van Jeruzalem, maar op het getuigenis van Barnabas werd hij als gelovige erkend en had hij de vrijheid in te gaan en uit te gaan als één van de discipelen. Dit is geen sektarisme, dit is de Goddelijke orde voor Zijn Gemeente.

Gemeenschap

Als wij op de eerste dag van de week samen zijn om het brood te breken aan de tafel van de Heere, geven wij daardoor uitdrukking aan de gemeenschap van dat ene lichaam. Doordat wij allen deelnemen aan het breken van het brood, geven wij symbolisch te kennen dat wij één zijn in Christus. "Het brood dat wij breken, is dat niet de gemeenschap van het lichaam van Christus? Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam" (1 Kor. 10:16-17).

Grote kring van belijders

Zoals wij zagen was die éénheid van al Gods kinderen in de begintijd praktisch nog een feit, maar na verloop van tijd zijn "valse broeders binnengeslopen" (Gal. 2:4; Jud.:4). Het gevolg was dat de kring van belijders groter werd dan de kring van de werkelijke leden van het lichaam van Christus. Ook van binnenuit werd het kwaad in de gemeente openbaar. Een christen uit Korinthe bedreef hoererij van de ergste soort. Wat moest de gemeente doen met dit kwaad? De Heere gaf aanwijzingen, door de apostel Paulus, om "de boze uit hun midden weg te doen" (1 Kor. 5:13). Als iemand die een broeder genoemd wordt, een hoereerder is, of een hebzuchtige, afgodendienaar, lasteraar, dronkaard of rover, moesten zij met hem geen omgang hebben, zij moesten zelfs niet met zo iemand eten. De vraag was niet of zo iemand een gelovige was of niet, maar of hij wel of geen boze was. Het gezag en de rechten van Christus als Heere over hen die vergaderd zijn tot Zijn naam, zijn hierbij in het geding.

Christus is Heer

Het is goed op te merken dat in deze Brief, die ons aanwijzingen geeft over het kwaad dat in de Gemeente is binnengedrongen, steeds weer de klemtoon wordt gelegd op het feit dat Christus "Heer" is. Bijna iedere keer als Zijn naam genoemd wordt in deze Brief, wordt Zijn titel "Heer" er aan toegevoegd. Zijn titel "Heer" komt 69 keer voor in deze Brief. Iets anders dat opvalt is, dat de Gemeente in het eerste deel van deze Brief, waar het over de tucht gaat, niet voorgesteld wordt als het lichaam van Christus, maar als het huis van God. "Weet u niet, dat u Gods tempel bent en dat de Geest van God in u woont" (1 Kor. 3:16)? Heiligheid en onderwerping aan het gezag van - de Heere horen bij het huis van God.

Net zoals Farao, de koning van Egypte, tegen Jozef zei: "Gij zult over mijn huis zijn, en op uw bevel zal al mijn volk de hand kussen" (Gen. 41:40), zo heeft God Christus tot Heere gemaakt over alle dingen in Zijn huis. Nu geeft de Heere het bevel, bij monde van de apostel, dat zij die vergaderd zijn tot Zijn naam, uit hun midden iedereen moeten wegdoen die in de zonde leeft, die tegen Zijn geboden ingaat, zelfs al is zo iemand een lid van Zijn lichaam.

Kleinere kring

Zo krijgen wij een gemeenschap van gelovigen, vergaderd tot Zijn naam, die, door de aanwijzingen van het Hoofd van de Gemeente op te volgen, kleiner is dan de kring van alle gelovigen die horen bij het lichaam van Christus. Die kleinere kring van gelovigen bestaat uit gelovigen die wandelen in gehoorzaamheid aan hun Heere, met uitsluiting van al de leden die in de zonde wandelen. "En waarom noemt u Mij Heere Heere, en doet niet wat Ik u zeg" (Luk. 6:46)?

Onderworpen aan de Heer

Zo wordt dus de praktische gemeenschap van hen die bij het huis van God horen, beperkt, nu het kwaad is binnengeslopen. Beperkt namelijk tot degenen die in hun leven, in hun wandel en in hun verbindingen Christus persoonlijk als Heere erkennen. Dit is het tweede grote beginsel van hen die vergaderd zijn tot de naam van de Heere Jezus Christus, dat de gemeenschap van het huis van God door de Heere Jezus Zelf beperkt wordt tot degenen die zich aan Hem, als hun Heere, willen onderwerpen.

Als wij willens en wetens personen in de gemeenschap ontvangen waarvan de Heere in Zijn Woord gebiedt dat zij uit de gemeenschap moeten worden weggedaan, dan zijn wij

sektarisch. Dan bepalen wij zelf wat de grenzen van die gemeenschap zijn. Dan houden wij ons niet aan de grenzen die de Heere aangeeft.

Twee beginselen

Er zijn dus twee belangrijke beginselen die golden voor de begintijd van de Gemeente, die nu ook nog gelden. Deze beginselen bepalen de gemeenschap die wij met elkaar hebben. Als wij hiervan afwijken zijn wij sektarisch. Wij zullen deze beide beginselen nog eens noemen:

1. Als iemand tot geloof komt en daarvan getuigenis aflegt wordt hij erkend als lid van het lichaam van Christus. Dit op grond van de gemeenschap die wij met elkaar hebben. Alle leden van het lichaam van Christus worden door de gelovigen in elke andere plaats als zodanig erkend. Er was destijds geen menselijke organisatie (en die behoort er nu ook niet te zijn), waarbij men zich had te voegen. Er werden geen willekeurige voorwaarden gesteld waaraan men moest voldoen om tot de gemeenschap te worden toegelaten.
2. Nadat het kwaad in de Gemeente binnengeslopen is, wordt de groep waarmee wij gemeenschap kunnen hebben, beperkt. Wij kunnen namelijk alleen gemeenschap hebben met hen die Christus als Heere van hun leven erkennen (1 Kor. 1:2; 2 Tim. 2:22). Iemand die in de praktijk laat zien dat hij (zij) zich niet wil onderwerpen aan het gezag van Christus en volhardt in zijn (haar) zonde, moet uit het midden van de gelovigen worden weggedaan, ondanks het gegeven dat zo'n persoon zich beroept op het feit dat hij (zij) hoort bij het lichaam van Christus.

Verantwoordelijkheid

Omdat de Gemeente in de begintijd nagelaten heeft dit tweede beginsel toe te passen, heeft het kwaad zich enorm kunnen ontwikkelen. Zoals Paulus voorspeld had (zie Hand. 20:29-30) kwamen er wolven om de schapen te verstrooien. Mannen die bij de Gemeente hoorden stonden op om verkeerde dingen te spreken, om de discipelen achter zich af te trekken. Valse belijders werden in grote aantallen toegelaten. De belijdende christenheid is nu te vergelijken met een groot huis, waarin zich vaten tot eer en vaten tot oneer bevinden (1 Tim. 1:3, 4, 19, 20; 2 Tim. 2:16-18). Temidden van deze grote verwarring weet alleen God wie de Zijnen zijn. Maar de verantwoordelijkheid voor allen die de naam van de Heere aanroepen is nog altijd, zich te "onttrekken aan ongerechtigheid" en "te jagen naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met hen die de Heere aanroepen uit een rein hart". Dat wil zeggen, als zij Hem met de mond "Heere" noemen, zij ook met hun hart "Heere" menen. Zij erkennen Hem van harte als Heere en laten dit ook zien in de praktijk van hun leven (2 Tim. 2:19-22). Zo kunnen zij jagen naar gerechtigheid (zich aan de Heere onderwerpen), geloof (alleen afhankelijk zijn van Hem), liefde (de activiteit van de Goddelijke natuur die wij ontvangen hebben. Zie Joh. 3:10-19; 4:7-8), en vrede (het praktisch resultaat van deze drie dingen).

Eén lichaam

Ruim een eeuw geleden werd het veel Godvrezende christenen, die het Woord van God ijverig bestudeerd hadden, duidelijk, dat er op aarde maar één lichaam van Christus, maar één Gemeente was. Ook zagen zij in dat de vele partijen en groepen in het christendom allemaal sekten waren, die voor zichzelf een systeem van leerstellingen en gedragsregels hadden gemaakt die vaak helemaal afweken van de eenvoudige waarheid van de Schrift. Ook zagen zij hun verantwoordelijkheid in dat zij de Heere Zijn juiste plaats moesten geven in het midden van de Zijnen. Zij moesten zich afzonderen van de verschillende sekten in het

christendom en kwamen eenvoudig samen in de naam van de Heere Jezus.

Zoals wij weten is dit getuigenis, jammer genoeg, ook niet ongeschonden gebleven. De mens heeft gefaald, op welke plaats hij ook gesteld is, welke zegeningen hij ook ontvangen heeft. Toch verandert dit niets aan de waarheid, dat God hier op aarde maar één Gemeente heeft. Alle gelovigen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt. Elke gelovige heeft de Heilige Geest ontvangen. Ook verandert dit falen van de mens niet de verantwoordelijkheid die allen hebben die belijden leden te zijn van dat ene lichaam. De waarheid van het ene lichaam en van het Heere - zijn van Christus geldt nu nog evenzeer als in de begintijd van de Gemeente. Deze waarheid blijft van kracht zolang Christus de Zijnen op aarde laat.

Falen

Het feit dat ook wij gefaald hebben, moet ons nederig houden en afhankelijk van God. Maar het mag in geen geval een excuus zijn om de waarheid van God prijs te geven. Het falen van de mens verandert de waarheid van God niet. De grondslag van de Gemeente die God in de begintijd gegeven heeft, is ook voor ons de enige grondslag waarop wij kunnen samenkomen. Deze beginselen prijsgeven voor eigen beginselen geeft geen herstel, maar brengt ons een stap dichterbij de geest van Laodicéa, die roemt in dingen die men meent te bezitten, terwijl Christus buiten staat (Openb. 3 : 20).

Zolang wij belijden samen te komen in de naam van de Heere Jezus Christus, zijn wij voor God verantwoordelijk om samen te komen op de grondslag van het ene lichaam, in onderdanigheid aan Christus als onze Heere, in afzondering van alle sektarische beginselen die een andere grondslag van samenkomen voorschrijven en andere maatstaven voor onze gemeenschap aangeven dan de Heere Zelf in het Woord gegeven heeft. Alleen door zo te handelen worden wij niet sektarisch.

E.C. Hadley en R.K Campbell